

Udega pilkjatte kildas istuda, kui kirriko miina. Ja misjuggune se meister on, kedda tenitakse, misjuggune on ka se palk. Kes kurratit tenib, sellel murrab kurrat wimaks kaela. Summal ei woi ilmaš kurrjaga kiusatud sada, egga kiusa keddagit kurrjaste. Sešt se, kes inimessi omma näw järrel on lonud, ei rikku neid mitte ni hirmsaste ärra.

Onne neil noortel hingedel, kenneš jummalakartlikkud perremehhed on, kes neid karristusse ja seadusse al piddawad enne kui wägga hiljaks jääb. Kuningas Salomon ütleb: Ärra hoia witsa mitte kõrwal, kui so laps kurrja teinud. Sel asjemel sünniks ka leiwa wannemattel bölda: Ärra hoia mitte pannakrihma kõrwal, kui so öppiweis kurrja teinud. Ja Salomon olli wišt tark mees, kes ka teadis, mis ta räkis. Summala sanna ühhelt poolt pruškida ja Summala käško ja karristust teiselt poolt, se on tõeste kässo-lik; sešt eš Apostel Paulus ei maenitse

(Ewes. 6, 4): Teie isjad, ärge ärritage mitte omma lapsi wišhale, waid kaswatage neid karristamisses ja Jösanda maenitsemisses. Kui agga leiwa wannemad liig pehmed ja nõdrad on ja nori inimessi mitte ei juhata koli ja kirriko minnema, waid neile lubba andwad, kõrtsu miina ja seal omma aega kurrjaste wita —: siis sünniwad misjuggused asjad, kuidas ma üht teile praego kirja pannen, mis pibe ja kõrtsoga hakkab ja wargusse ning wangihonega lõppeb.

Se olli Jani-päwa aial. Lilled öitjesid kännaste ja linnud laulsid rõõmsaste, ühhe oksa pealt teise peale hüppades. Andres tahtis pühhapäwa koli miina, mis linnades öhto aial ammetmeeste poistele petakse, kus öppiwad Summala sanna luggema, laulma, kirjetama ja muid tarwilisi asjo. Teine kingiseppa pois, Hans nimmi, tulli temma wasto ja küšis ta käest: „Kubho sa lähäd?“

Andres wastas: „Ma lähän pühhapäwa koli.“